

Pytania prejudycjalne

Czy art. 48 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie obowiązywaniu przepisu krajowego, który wymaga w celu skorzystania z wcześniejszej emerytury, by kwota należnej emerytury była wyższa od minimalnej emerytury, która przysługiwałaby zainteresowanemu na podstawie prawa krajowego, przy czym pojęcie „emerytury należnej” interpretowane jest jako emerytura faktycznie wypłacana tylko we właściwym państwie członkowskim (w tym przypadku w Hiszpanii), bez uwzględnienia faktycznie przysługującej emerytury, którą zainteresowany może otrzymywać z tytułu innego świadczenia takiego samego rodzaju w innym państwie członkowskim lub w innych państwach członkowskich?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het Bedrijfsleven (Niderlandy) w dniu 18 czerwca 2018 r. – Vereniging Gasopslag Nederland, TAQA Onshore BV, TAQA Piek Gas BV / Autoriteit Consument en Markt

(Sprawa C-399/18)

(2018/C 294/48)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

College van Beroep voor het Bedrijfsleven

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Vereniging Gasopslag Nederland, TAQA Onshore BV, TAQA Piek Gas BV

Strona pozwana,: Autoriteit Consument en Markt

Pytania prejudycjalne

Czy z art. 13 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 715/2009 z dnia 13 lipca 2009 ⁽¹⁾ r. w sprawie warunków dostępu do sieci przesyłowych gazu ziemnego i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1775/2005 (rozporządzenia w sprawie gazu) jest zgodne stosowanie jednolitej taryfy dla zdolności przesyłowej, w ramach której przeprowadza się różnicowanie nie na podstawie rodzaju użytkownika sieci, lecz na podstawie zakontraktowanej zdolności przesyłowej?

⁽¹⁾ Dz.U. 2009, L 211, s. 36.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajský soud v Praze (Republika Czeska) w dniu 18 czerwca 2018 r. – Herst, s.r.o. / Odvolací finanční ředitelství

(Sprawa C-401/18)

(2018/C 294/49)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Krajský soud v Praze

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Herst, s.r.o.

Strona przeciwna: Odvolací finanční ředitelství

Pytania prejudycjalne

1) Czy za podatnika w rozumieniu art. 138 ust. 2 lit. b) dyrektywy Rady 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽¹⁾ (zwanej dalej „dyrektywą VAT”) należy uznać każdego podatnika? Jeśli tak nie jest, to w odniesieniu do których podatników przepis ten ma zastosowanie?

- 2) Jeżeli Trybunał Sprawiedliwości stwierdzi, że art. 138 ust. 2 lit. b) dyrektywy VAT znajduje zastosowanie w sytuacji takiej, jak w postępowaniu głównym (w której nabywcą wyrobów jest podatnik zarejestrowany do celów podatku), to czy przepis ten należy interpretować w taki sposób, że w sytuacji gdy wysyłka lub transport tych wyrobów następuje zgodnie z odpowiednimi przepisami dyrektywy Rady 2008/118/WE w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylającej dyrektywę 92/12/EWG⁽¹⁾ (zwanej dalej „dyrektywą o podatku akcyzowym”), należy za dostawę uprawniającą do zwolnienia zgodnie z tym przepisem uznać dostawę mającą związek z procedurą w rozumieniu dyrektywy o podatku akcyzowym, nawet jeżeli poza tym nie są spełnione przesłanki zwolnienia przewidziane w art. 138 ust. 1 dyrektywy VAT ze względu na uznanie innej transakcji za transport towarów?
- 3) Jeżeli Trybunał Sprawiedliwości stwierdzi, że art. 138 ust. 2 lit. b) dyrektywy VAT nie znajduje zastosowania w sytuacji takiej, jak w postępowaniu głównym, to czy fakt, że towary są przewożone w procedurze zawieszenia poboru akcyzy, jest rozstrzygającym dla ustalenia, którą z szeregu następujących po sobie dostaw należy uznać za transport do celów prawa do zwolnienia z VAT zgodnie z art. 138 ust. 1 dyrektywy VAT?
- 4) Czy podatnik nabywa „prawo do rozporządzania towarem jak właściciel” w rozumieniu dyrektywy VAT w sytuacji, gdy nabywa towar od innego podatnika bezpośrednio dla konkretnego odbiorcy w celu realizacji jego uprzedniego zamówienia (określającego rodzaj towaru, ilość, miejsce pochodzenia i czas dostawy), jeżeli sam fizycznie nie obraca towarem, ponieważ w związku z zawarciem umowy sprzedaży odbiorca towarów zgadza się na to, że sam zorganizuje transport towaru z miejsca jego pochodzenia, a podatnik jedynie pośredniczy w dostępie do zamówionego towaru za pośrednictwem swoich dostawców i przekazuje informacje niezbędne do odebrania towaru (w jego imieniu lub w imieniu jego poddostawców w łańcuchu dostaw), przy czym jego zyskiem z transakcji jest różnica między ceną zakupu i sprzedaży tego towaru, a w łańcuchu dostaw nie jest fakturowana cena transportu towaru?
- 5) Czy skoro dyrektywa o podatku akcyzowym w swoich przepisach (np. w art. 4 pkt 1, art. 17 lub art. 19) stanowi bezpośrednio lub pośrednio poprzez ograniczenia w faktycznym obrocie danym towarem niezbędne warunki do przeniesienia „prawa do rozporządzania towarem (podlegającym podatkowi akcyzowemu) jak właściciel” w rozumieniu dyrektywy VAT, to za dostawę towaru na potrzeby VAT uznać należy również przyjęcie dostawy towaru w procedurze zawieszenia poboru podatku akcyzowego przez uprawnionego właściciela składu podatkowego lub zarejestrowanego odbiorcę, pozostające w zgodzie z warunkami wynikającymi z dyrektywy o podatku akcyzowym?
- 6) Czy w związku z tym na potrzeby określenia dostawy, do której przyporządkowany jest transport w łańcuchu dostaw towaru w procedurze zawieszenia poboru podatku akcyzowego z pojedynczym transportem, również transport w rozumieniu ustawy VAT uważać należy za rozpoczęty i zakończony w zgodzie z przepisami art. 20 dyrektywy o podatku akcyzowym?
- 7) Czy zasada neutralności VAT albo jakkolwiek inna zasada prawa unijnego stoi na przeszkodzie zastosowaniu konstytucyjnej zasady prawa krajowego in dubio mitius, która w sytuacji niejednoznaczności normy prawnej, kiedy norma obiektywnie pozwala na przyjęcie różnych wyników wykładni, nakazuje organom władzy publicznej przyjąć wynik wykładni na korzyść adresata normy prawnej (tu podatnika VAT)? Czy zastosowanie tej zasady byłoby w zgodzie z prawem unijnym chociaż wtedy, gdyby zostało ograniczone do sytuacji, w której istotne okoliczności faktyczne sprawy miały miejsce przed przedstawieniem wiążącej wykładni spornego zagadnienia prawnego przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, który za właściwy uznał inny, mniej korzystny dla podatnika, wynik wykładni?

W przypadku dopuszczalności zastosowania zasady in dubio mitius:

- 8) Czy z perspektywy ograniczeń wynikających z prawa unijnego w czasie, w którym doszło do opodatkowanej transakcji w niniejszej sprawie (listopad–maj 2013 r.), uważać można było za niejasne i pozwalające na przyjęcie dwóch wyników wykładni zagadnienie, czy prawne pojęcie dostawy, ewentualnie transportu towaru, ma (albo nie ma) na potrzeby dyrektywy o podatku akcyzowym taki sam zakres, jak na potrzeby dyrektywy VAT?

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, L 347, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 2009, L 9, s. 12.